

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/169/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216212847
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2216212847.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, adresa sídla Bratislava, Pribinova 25, zast. advokátom: JUDr. Barbora Korenecová, adresa sídla Malinovo, Slniečná 765/3, adresa pre doručovanie písomností: Bratislava, Pribinova 25, proti žalovanému: H. H., nar. XX.X.XXXX, adresa trvalého pobytu Y., o 1.176,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 15. februára 2018 č.k. 6Csp/41/2016-47 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II. a III. p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 600 eur s 5% ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 600 eur od 19.9.2014 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok I.) a v ostatnej časti žalobu zamietol (výrok II.).

1.2.1 Z vykonaného dokazovania mal za dokázané:

Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 207800635 zo dňa 13.9.2013 žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 600 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur, teda celkovo zaplatiť žalobcovi 1.176 eur. Dohodou o plnení v splátkach v zmluve o spotrebiteľskom úvere sa žalovaný zaviazal uhradiť túto čiastku v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 98 eur, vždy k 17. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 17.10.2013 a končiac dňom 17.10.2014.

1.2.2 Žalovaný stratil výhodu splátok dňa 18.9.2014, kedy sa dlh stal splatným.

1.2.3 Žalobca podal 6.10.2014 trestné oznámenie na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Dunajská Streda vo veci podozrenia zo spáchania prečinu úverového podvodu. Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom č.k. 1T 70/2015 zo dňa 6.7.2015 uznal žalovaného vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal žalobcu ako poškodeného so svojim nárokom na náhradu spôsobenej škody na občianske súdne konanie.

1.2.4 Žalovaný žalobcovi neuhradil žiadnu sumu.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok veriteľa na splnenie zmluvnej povinnosti z písomnej zmluvy podľa 497 Obch. z. (zákon č. 514/2003 Z.z. Obchodný zákonník v znení jeho neskorších zmien a

doplnení), § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. k) a § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ2010 (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy) a nárok veriteľa na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 O.z. a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z. a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná len v rozsahu uplatnenej pohľadávky žalobcu voči žalovanému na vrátenie poskytnutej istiny veru vo výške 600 eur s príslušným 5% ročným úrokom z omeškania počítaným od 19.9.2014 do zaplataenia a preto v tejto časti žalobe vyhovel, čo však neplatilo pre žalobcom uplatnený nárok na náklady spojené so spotrebiteľským úverom (úroky a poplatky dohodnuté v zmluve) pre potrebu hľadieť na žalobcom poskytnutý úver žalovanému za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že úverová zmluva na základe ktorej bol úver poskytnutý neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ2010, z ktorého dôvodu potom žalobu o priznanie takto uplatnených nárokov ako nedôvodnú zamietol.

1.4 Zmluva z ktorej si žalobca uplatňuje v tomto konaní svoje právo na plnenie je zmluvou spotrebiteľskou, keďže táto spĺňa definičné znaky označujúce jej subjekty, a to spotrebiteľa (osobu ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) a dodávateľa (ktorý je osobou ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti). Na predmetný vzťah keďže sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, je potrebné aplikovať ZoSÚ2010 v jeho znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy.

1.5 Ust. § 11 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide vlastne o špeciálnu právnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Súd preto pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že okrem iného predmetná zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa považuje tento úver za bezúročný a bez poplatkov.

1.6 V samotnom texte zmluvy nie je anuitná splátka rozčlenená, je uvedená iba jednou istinou - výška mesačnej splátky 98 eur. Nie je teda rozdelené, koľko z uvedenej sumy ide na istinu, koľko na úroky, koľko na poplatky. Anuitná splátka je vyjadrená len jednou, počas trvania zmluvy nemennou sumou. Nerozčlenenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky nemôže byť považované za splnenie povinnosti ktorá *expressis verbis* vyplýva z vyššie citovaných ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch. Analyzujúc túto náležitosť zmluvy je potrebné dospieť k záveru, že primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana toho z povahy veci slabšieho účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad cit. ust. ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“, „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine tak i k úrokom a tiež prípadným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nezodpovedá zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúce jednotlivé čiastkové položky čo je navzdory odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úveroch od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa ktorý by pri rozhodovaní sa či zmluvu uzavrie nemal byť zavádzaný ani problematickými údajmi z ktorých nemusí byť celkom schopný vyvodit', aké bude skutočné navýšenie sumy reálne a teda i celková cena za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť.

1.7 Vzhľadom na vyššie uvedenú právnu argumentáciu súd predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, pričom žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi iba výšku skutočne poskytnutých finančných prostriedkov. Je nepochybné, že žalovanému boli zo strany žalobcu poskytnuté finančné prostriedky vo výške 600 eur z ktorých neuhradil ani jednu splátku, teda k úhrade zostáva suma 600 eur, ktorý nárok súd žalobcovi priznal a vo zvyšku žalobu zamietol.

1.8 S poukazom na § 517 ods. 2 O.z. z vyššie uvedenej sumy priznal súd žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania. Úrok z omeškania s súčinnosťou od 1.2.2013 je o 5%-nych bodov vyšší než základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (§ 3 Nariadenia vlády 87/1995 Z.z. v aktuálnom znení). Ak však záväzkový vzťah vznikol pred 1.2.2013 a k omeškaniu dôjde po

1.2.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných ku dňu 31.1.2013 aj na obdobie omeškania po 31.1.2013. V tomto konkrétnom prípade záväzkový vzťah vznikol 19.11.2012, teda úrok z omeškania je o 5%-ných bodov vyšší než základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

1.9 O trovách konania rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok III.). Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 255 ods. 2 C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) a vecne nemožnosťou priznania nároku na náhradu trov konania žiadnej zo strán z dôvodu, že ich čiastočné procesné úspechy v konaní v podstate rovnakej výške sa anulovali. Žalobca v tomto konaní si uplatnil sumu 1.176,- eur s príslušenstvom. Priznaná mu bola suma 600 eur s príslušenstvom. Matematicky bol žalobca úspešný čo do 51% uplatneného nároku a neúspešný čo do 49%.

2.1 Takýto rozsudok napadol v zamietajúcej časti a v časti rozhodnutia o trovách konania (výrok II. a III.) riadnym a včasným odvolaním žalobca s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, vniac súd prvej inštancie, že tento nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil a napokon, že jeho konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

2.2 Zmluvu z ktorej si žalobca uplatňuje právo na plnenie nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu, že nedošlo k naplneniu dôvodov uvedených v § 11 ods. 1 ZoSÚ2010, na ktoré napokon ani priamo žalobca nepoukázal. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane dohody o splátkach.

2.3 Dohodnutá odplata za poskytnutie finančných prostriedkov (341,10 eur) neprevyšuje najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú bolo možné od spotrebiteľa pri poskytnutí finančných prostriedkov požadovať (§ 53 ods. 6 O.z., § 1a ods. 1, § 1 ods. 1 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z.), pričom však úrok (39,15% - 234,90 eur) nie je odplatom pri poskytnutí finančných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí v súvislosti s užívaním alebo vrátením peňažných prostriedkov.

2.4 Poplatok za poskytnutie úveru (341,10 eur) bol dohodnutý v primeranej výške vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám. Dohodnutá výška nie je neprimeraná a nie je ani v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, resp. dobrými mravmi aj s ohľadom na to, že žalobca nepožaduje zabezpečenie pri poskytnutí úveru.

2.5 Žalovaný bol pred podpisom zmluvy oboznámený s hodnotou protiplnenia a voči tejto nič nenamietal a ani neskôr nevyužil právo od zmluvy odstúpiť.

3. Žalovaný odvolací návrh nepodal a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

4. Odvolací súd v súlade s ustanovením § 382 C.s.p. vyzval sporové strany aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia § 3 ods. 1, § 39 a 53 ods. 6 O.z. a § 4 ods. 8 ZoOS2007 (zákon č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli fakticky použité a podľa názoru odvolacieho súdu sú vzhľadom na uplatnené nároky žalobcu vo veci rozhodujúce pričom žiadna zo sporových strán sa k takejto výzve odvolacieho súdu nevyjadrila.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f/ a h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil

súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p..

6.1 Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 6Csp/41/2016 je žaloba veriteľa o 1.176 eur s príslušenstvom titulom nároku na vrátenie poskytnutého úveru dlžníkovi na základe zmluvy o úvere č. 207800635 zo dňa 13.9.2013 uzatvorenej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom.

6.2 S prihliadnutím na obsah podaného odvolania, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, či tento dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil a nakoniec či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

7. Odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav uvedený v bodoch 1.2.1 až 1.2.4 tohto rozhodnutia, nakoľko tento vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov. V konaní bolo nesporným, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 207800635 zo dňa 13.9.2013 žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 600 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur, teda celkovo zaplatiť žalobcovi 1.176 eur v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 98 eur, splatných vždy k 17. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 17.10.2013 a končiac dňom 17.10.2014 a že žalovaný žalobcovi neuhradil žiadnu sumu. Bližšie nešpecifikovaná námietka žalobcu o tom, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam preto nemohla obstať.

8.1 Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd dodáva:

Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

8.2 Súd prvej inštancie správne posúdil úverovú zmluvu č. 207800635 z 13.9.2013 ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v právnej forme úveru v zmysle § 2 písm. d) v spojení s § 1 ods. 2 ZoSÚ2010, ktorá musí spĺňať všetky náležitosti podľa § 9 ods. 1 a 2 cit. zákona. Podľa neho potom neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona, v dôsledku čoho je podľa § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák. na základe nej poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. S týmto názorom sa odvolací súd nestotožňuje.

8.3 Zákom č. 129/2010 Z.z. bola do právneho poriadku Slovenskej republiky implementovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ sa musia vnútroštátne ustanovenia v čo najväčšej miere vykladať a uplatňovať v súlade so smernicami. Vnútroštátne súdy teda musia vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje (porov. z posledného obdobia napr. rozsudok SD EÚ z 25. apríla 2013 vo veci C-81/12, Asociația ACCEPT proti Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ods. 71). Vyžaduje sa, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac ich výkladové metódy, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou (porov. z posledného obdobia rozsudok SD EÚ z 24. januára 2012 vo veci C-282/10, Maribel Dominguez proti Centre informatique du Centre Ouest Atlantique a Préfet de la région Centre, ods. 27). Z citovaných zásad tak pre súdy Slovenskej republiky vyplýva povinnosť, aby pri výklade § 9 ods. 2 písm. c) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 15. máju 2013 v čo najväčšej možnej miere

vzali do úvahy znenie a účel tých ustanovení smernice, na ktorých implementáciu bolo toto ustanovenie do nášho právneho poriadku zavedené, aby zaručili tejto smernici úplnú účinnosť.

8.4 Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky zavedené na účel implementácie čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES. Okrem toho čl. 22 ods. 1 cit. smernice ustanovuje, že keďže smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Z toho vyplýva, že táto smernica sleduje tzv. úplnú harmonizáciu úpravy zmlúv o spotrebiteľskom úvere, od ktorej sa členské štáty nesmú odchyliť ani v prospech spotrebiteľa. Tieto ustanovenia smernice boli predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku z 15. novembra 2016 vyslovil, že čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere „sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Preto sú sudy Slovenskej republiky povinné vykladať ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. tak, aby zaručili plnú účinnosť citovaným ustanoveniam čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48/ES, no zároveň aby nekládli na zmluvy o spotrebiteľskom úvere prísnejšie náležitosti než ustanovuje smernica. Z toho vyplýva, že citovaným ustanoveniam smernice by odporoval taký výklad § 9 ods. 2 písm. k) cit. zák., podľa ktorého by zmluva musela „rozklŕúčovať“ (rozvrhnúť) každú jednotlivú splátku na istinu, úroky a poplatky. Taký výklad by potom znamenal, že takýmto ustanovením Slovenská republika porušuje právo Európskej únie, ktoré v čl. 22 ods. 1 cit. smernice zakazuje prísnejšiu úpravu. Prípustný je teda len opačný výklad tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., teda že takéto rozvrhnutie splátok v zmluve nie je potrebné. Takýto výklad pritom nemožno považovať za výklad contra legem, ktorý by odporoval zneniu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. V ňom zvolenú formuláciu totiž možno vyložiť aj tak, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017). V zmluve tak postačuje uviesť výšku a termín splátky ako jedného balíka, v ktorom je zahrnutá istina, úrok a poplatky. Ani dôvodová správa a v nej obsiahnutá tabuľka zhody (Národná rada Slovenskej republiky, IV. volebné obdobie, tlač 1421) nenaznačujú, že by zákonodarca sledoval sprísnenie požiadavky zakotvenej v smernici 2008/48/ES (porov. aj Borkovičová, V.: Pokus o demýtizáciu rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, Súkromné právo, roč. III, č. 2/2017, s. 70).

8.5 V prerokovanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že úverová zmluva č. 207800635 zo dňa 13.9.2013 v znení dohody o plnení v splátkach obsahuje jasné určenie „anuitnej splátky“ vo výške 98 eur a dátumu splatnosti jednotlivých splátok odkazom na presný dátum prvej splátky (17.10.2013), kalendárne určený dátum ďalších splátok (17. deň v mesiaci) a dátum splatnosti poslednej splátky (17.10.2014). Podľa odvolacieho súd táto zmluva ako taká spĺňa náležitosti § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. interpretovaného v zhode s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia proti Klára Bíróová. Opačný názor súdu prvej inštancie tak nemožno považovať za správny a odvoláciu námietku žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie za dôvodnú. To však nič nemení na správnosti jeho záveru, že poskytnutý úver je pre nedostatok náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ2010 bezúročný a bez poplatkov.

9.1 Podľa § 39 O.z. neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

9.2 Podľa § 41 O.z. ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

9.3 Podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ2010, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru.

9.4 Podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ2010, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

10.1 Základnou spornou otázkou bolo, či na daný prípad je potrebné pri určení odplaty za úver aplikovať výhradne § 53 ods.6 O.z. a naň nadväzujúce ust. § 1a ods. 1 nar. vl. SR č. 87/1995, ďalej či úrok je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, či dohoda zmluvných strán o odplate je súladná s dobrými mravmi a nakoniec či je potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bezpoplatkový.

10.2 Podľa § 3 ods. 1 O.z. výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

10.3 Na kategóriu dobrých mravov treba osobitný dôraz klásť pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom.

10.4 Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi bol obsiahnutý i v ZoOS2007 (zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ... v znení účinnom ku dňu 13.9.2013). Podľa § 4 ods. 8 tohto právneho prepisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

10.5 Aplikáciu § 3 O.z. v otázke výšky odplaty nevyklučuje ani § 53 ods. 6 O.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Ustanovenie § 3 ods. 1 O.z. patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu neobmedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade či v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne neurčuje z akých hľadísk má súd vychádzať. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie ustanovenia § 3 ods. 1 O.z. alebo ustanovenia § 39 O.z. je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti. Pri dojednaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100% oproti priemeru bánk. Podľa údajov NBS priemerné úrokové miery z úverov obchodných bánk pre spotrebiteľské úvery do 1 roka boli v III. štvrtroku 9,27%. Dohodnutý úrok v práve posudzovanej veci vo výške 39,15 % p.a. oproti priemernej úrokovej sadzbe úverov poskytovaných na obdobie jedného roka bankami vo výške 9,27% (čo odvolací súd zistil na stránke NBS) o viac ako 200% prevyšuje tento priemer, čo rozhodne nemožno považovať za primerané, a teda zodpovedajúce dobrým mravom (nehovoriac o tom, že celková odplata, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť vo výške 576 eur (234,90 + 341,10 = 576) predstavuje navýšenie úveru o 96% za rok.

Uvedený záver nemôže zmeniť tvrdenie žalobcu v odvolaní, že odplatu za poskytnutie spotrebiteľského úveru je možné považovať za súladnú s O.z. a práv. predpismi, ktoré ho vykonávajú, prípadne, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov.

10.6 V prípade spotrebiteľských zmlúv môže súd skúmať len celkovú odplatu a pokiaľ táto odplata podstatne neprimerane prevyšuje odplatu požadovanú na bankovom (a neskôr aj finančnom) trhu, môže vyvodiť neplatnosť takejto dohody. Podľa názoru odvolacieho súdu ani zo žiadneho ustanovenia osobitného zákona upravujúceho poskytovanie úverov nemožno vyvodiť, že ust. § 53 ods. 6 O.z. by malo predstavovať špeciálnu normu voči § 39 O.z. a že by malo vylučovať prípadné skúmanie rozporu úrokovej sadzby s dobrými mravmi podľa § 39 O.z.. Naopak, ustanovenie § 53 ods. 6 O.z. dopĺňa iné normy obmedzujúce výšku odplaty (odmeny) veriteľa pri poskytovaní úverov a pôžičiek. Súčasťou odplaty je totiž nielen samotný úrok, ale aj ďalšie poplatky a plnenia pri uzavretí zmluvy alebo počas jej trvania. Aj prípadný súlad celkovej odplaty s odplatami na bankovom finančnom trhu podľa § 53 ods. 6 O.z. nebráni súdu skonštatovať nemravnosť úrokovej sadzby podľa § 39 O.z. a vysloviť jej neplatnosť. V prerokovanej veci však nie je vôbec sporné, že žiaden zákon konkrétne neobmedzuje výšku úrokovej sadzby pri úvere. Z toho však nemožno vyvodiť, že by bola prípustná dohoda o akejkoľvek úrokovej sadzbe. Súd je aj pri neexistencii zákonného obmedzenia výšky úrokovej sadzby oprávnený a povinný skúmať jej súlad s dobrými mravmi v zmysle § 39 O.z.. Odvolací súd v zmysle vyššie uvedeného dospel k záveru, že dohoda o úroku v úverovej zmluve č. 207800635 zo dňa 13.9.2013 je neplatná pre jej rozpor s dobrými mravmi.

11.1 Pre rozhodnutie vo veci bolo ďalej kľúčové, či v zmysle vyššie uvedeného pri riešení otázky či v dôsledku neplatnosti dohody o úroku v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné posudzovať nárok veriteľa na vrátenie dlžníkovi poskytnutého plnenia ako nárok z neplatnej zmluvy (podľa § 39 O.z. pre jej rozpor s dobrými mravmi, vzhľadom na úrok dohodnutý účastníkmi zmluvy vo výške odporujúcej dobrým mravom) podľa § 451 ods. 2 O.z. (teda či vzhľadom na prejednávajúcu vec je nevyhnutné poskytnúť spotrebiteľovi absolútnu ochranu), alebo ako nárok na vrátenie poskytnutého peňažného plnenia z platnej zmluvy (podľa § 491 ods.1, § 494 O.z.) a to bez v zmluve dohodnutého úroku a poplatkov (z dôvodu straty nároku veriteľa na takto dohodnuté plnenia podľa § 11 ods.1 písm. a) ZoSÚ2010).

11.2 Podľa názoru odvolacieho súdu dojednanie úrokovej sadzby vo výške odporujúcej dobrým mravom spôsobuje neplatnosť takéhoto dojednania podľa § 39 O.z.. Vzhľadom na to potom, sledujúc najlepší prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom (§ 52 ods. 2 O.z.) ale aj rovnosť zmluvných strán pri výkone práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvného vzťahu odvolací súd dospel k záveru, že dôsledkom neplatnosti dojednania o úrokovej sadzbe je úplná absencia akejkoľvek úrokovej sadzby v Zmluve o spotrebiteľskom úvere číslo 207800635 z 13.9.2013, čo má za následok stratu nároku veriteľa na úroky a poplatky dohodnuté v zmluve, v zmysle práve citovaného § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ2010 s tým, že základné právo dlžníka (spotrebiteľa) dohodnuté v zmluve, na vrátenie poskytnutého plnenia veriteľovi v splátkach, tomuto zostáva zachované. V takomto prípade totiž z práve citovaného ustanovenia možno vyvodiť, že v prípade absencie platnej dohody zmluvných strán o úroku z úveru prevyšuje záujem spotrebiteľa na zachovaní platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keby veriteľ bez ďalšieho nemá právo od dlžníka požadovať vrátenie poskytnutého plnenia skôr, ako sa na tom pri uzatváraní zmluvy dohodol. Záver súdu prvej inštancie o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru z ktorého si žalobca v tomto konaní uplatňoval voči žalovanému právo na plnenie a z toho plynúcej následnej nedôvodnosti žaloby v časti uplatneného nároku žalobcu na úroky a poplatky spojené s úverom bol vzhľadom na vyššie uvedené správny.

12. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

13. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvej inštancie žalobu v časti nároku na úroky a poplatky z úveru zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane vecne správneho výroku o náhrade trov konania potvrdil.

14.1 V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 396 ods. 1 C.s.p.), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14.2 Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonal žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísľil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

14.3 Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

14.4 Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 C.s.p. aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

15. K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).